

Sygn. akt II Ka 138/21

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 maja 2021r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący:	SSO Grażyna Jaszczuk
Protokolant:	st. sekr. sąd. Agata Polkowska

przy udziale Prokuratora Magdaleny Wieczorek

po rozpoznaniu w dniu 26 kwietnia 2021 r.

sprawy **J. P. i E. P.**

oskarżonych z art. 63 ust. 1 pkt 1 Ustawy z dnia 21 grudnia 2000 roku o dozorze technicznym, art. 90 Ustawy z dnia 7 lipca 1994 roku - Prawo budowlane

na skutek apelacji, wniesionej przez obrońcę oskarżonych

od wyroku Sądu Rejonowego w Mińsku Mazowieckim

z dnia 24 listopada 2020 r. sygn. akt II K 894/19

I. zmienia wyrok w ten sposób, że uniewinnia J. P. i E. P. od popełnienia czynu z pkt I;

II. wyrok w części dotyczącej punktu II uchyla i na podstawie art. 104 § 1 pkt 7 kpw w zw. z art. 5 § 1 pkt 4 kpw w zw. z art. 45 § 1 kw postępowanie umarza wobec przedawnienia orzekania;

III. stwierdza, że wydatki postępowania ponosi Skarb Państwa.

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	II Ka 138/21
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1	
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA		

1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Wyrok Sądu Rejonowego w Mińsku Mazowieckim z dnia 24 listopada 2020 roku wydany w sprawie o sygnaturze akt II K 894/19.

1.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. Granice zaskarżenia

1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia

na korzyść

na niekorzyść

w całości

w części

#

co do winy

#

co do kary

#

co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia

1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski

#	<i>uchylenie</i>	#	<i>zmiana</i>
---	------------------	---	---------------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

2.1. Ustalenie faktów

2.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
----		-----	-----	-----	-----
2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
-----	-----	-----	-----	-----	

2.2. Ocena dowodów

2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu
-----	-----	-----

<p>2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</p>		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu
-----	-----	-----

<p>3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków</p>		
Lp.	Zarzut	
1. 2.	<ul style="list-style-type: none"> • Istnienie bezwzględnej przyczyny odwoławczej wobec występowania okoliczności wyłączającej ściganie opisanej w art. 17 §1 pkt 6 kpk, gdzie przy zakwalifikowaniu zarzucanego oskarżonym czynu jako wykroczenia z art. 93 ustawy prawo budowlane nastąpiło przedawnienie karalności czynu zarzucanego oskarżonym; • Obraza przepisów postępowania, a mianowicie: <ul style="list-style-type: none"> a) Naruszenie przepisu art. 7 kpk, które mogło mieć wpływ na treść orzeczenia, poprzez dokonanie przez Sąd pierwszej instancji dowolnej a nie swobodnej oceny dowodów, w szczególności dokonanej przez Sąd oceny wyjaśnień oskarżonych, oceny zeznań świadków T. R. i A. C., co w konsekwencji doprowadziło 	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>

do błędnego ustalenia przez Sąd orzekający, że oskarżeni dopuścili się popełnienia zarzucanego im czyn, polegającego na dopuszczeniu do eksploatacji zbiornika na gaz o pojemności 2,7³ bez otrzymania decyzji organu właściwej jednostki UDT, wyłącznie poprzez akceptację zaistniałego stanu rzeczy, podczas gdy prawidłowa ocena zgromadzonego materiału dowodowego, z którego wynika (na co wskazuje w uzasadnieniu Sąd pierwszej instancji), że zawór zbiornika został odkręcony najprawdopodobniej przez kierowcę podczas czynności odpowietrzania, nie pozwala przypisać popełnienia opisanego wyżej czynu nawet w zamiarze ewentualnym, albowiem nie mieli oni wiedzy, że rozpoczęta została eksploatacja urządzenia, uznając zgodnie z zapewnieniami kierowcy, że trwa procedura odpowietrzania zbiornika gazu;

b) Naruszenie przepisu art. 7 kpk, polegającą na naruszeniu, wyrażonej tym przepisem zasady swobodnej lecz kontrolowanej oceny dowodów, poprzez popadnięcie przez Sąd w dowolność w zakresie oceny szeregu okoliczności przemawiających za tym, że w przedmiotowej sprawie zgromadzone dowody w postaci wyjaśnień oskarżonych, zeznań świadków (pracowników (...) sp. z o.o.) są wystarczające do wykazania winy oskarżonych w zakresie inkryminowanych czynów, podczas gdy prawidłowa ocena zebranego w

sprawie materiału dowodowego prowadzi do oczywistego wniosku, że oskarżeni nie będąc nigdy w posiadaniu dokumentów koniecznych do załatwienia formalności we właściwych urzędach, nie mogli z obiektywnych przyczyn sprostać obowiązkowi przewidzianym w przepisach art. 90 ustawy prawo budowlanego oraz art. 63 ust. 1 pkt 1 ustawy o dozorze technicznym, a ponadto pozostawali w przekonaniu, że usługa zostanie zrealizowana kompleksowo zarówno od strony formalnej jak i technicznej – zgodnie z ofertą firmy oraz warunkami umowy ustanej zawartej z pracownikami (...) sp. z o.o. przez tenże podmiot;

- W konsekwencji ww. uchybień, mający wpływ na treść orzeczenia błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, a polegający na ustaleniu, że oskarżeni mogli dopuścić się czynu z art. 63 ust 1 pkt 1 ustawy o dozorze technicznym, w sytuacji, gdy na podstawie zgromadzonego materiału dowodowego ustaleniami Sądu pierwszej instancji najbardziej prawdopodobną wersją jest uruchomienie zaworu przez kierowcę, co oznacza, że wyłącznie odpowiedzialnym za rozpoczęcie eksploatacji urządzenia jest pracownik spółki (...);

Związłe o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny

Zarzuty wywiedzione przez obrońcę oskarżonych okazały się co do swej istoty w zdecydowanej części zasadne.

W odniesieniu do pierwszego z wywiedzionych zarzutów wskazać należy, iż istotnie w sprawie zaistniała bezwzględna przyczyna odwoławcza, podlegająca uwzględnieniu z urzędu, dlatego też ta materia zostanie szerzej odmówiona w stosownej części poniżej.

Przechodząc do kategorii zarzutów dotyczących czynu przypisanego oskarżonym w pkt I zaskarżonego orzeczenia, na wstępie wskazać należy, iż wprowadził Sąd Rejonowy uczynił zadość swej powinności i rozszerzył postępowanie dowodowe zgodnie z wytycznymi nakreślonymi przez Instancję Odwoławczą, jednakże nie ustrzegł się pewnych uchybień, które skutkowały błędnymi ustaleniami faktycznymi i doprowadziły do niesłusznego przyjęcia sprawstwa obojga oskarżonych.

Zgłębiając tę problematykę nie sposób odmówić słuszności przekonaniom skarżącego obrońcy, iż to nie E. P. i J. P. dopuścili do eksploatacji urządzenia technicznego w postaci zbiornika na gaz o pojemności $2,7\text{m}^3$ bez uzyskania wymaganej prawem decyzji kompetentnego organu. Tak uwadze skarżącego, jak i Sądu Okręgowego nie umknął fakt, iż również Sąd Rejonowy prawidłowo zauważył, iż zawór ów zbiornika nie został odkręcony przez oskarżonych – a to właśnie dokonanie owej czynności słusznie Sąd Rejonowy uznał jako czynność sprawczą, wskazując, iż samo

zatankowanie urządzenia nie nosiło tego przymiotu. W pisemnych motywach zaskarżonego orzeczenia, w części dotyczącej ustaleniach faktów, tenże Sąd wskazał bowiem wprost jakoby dokonała tego inna nieustalona osoba, przy czym jednocześnie niespełna w całości (de facto prawidłowo) zawierzył dowodom z wyjaśnień oskarżonych, którzy jednoznacznie wskazali, iż niemalże graniczy z pewnością, iż osobą tą był kierowca zatrudniony w spółce (...) – a zatem, w ich oczach, osoba kompetentna do dokonywania działań technicznych przy tego typu urządzeniach. Co więcej – tak ustaloną sekwencję zdarzeń organ procesowy zaprezentował deliberując o przyjętej przezeń kwalifikacji prawnej, jednakże ujawnionym okolicznościom nie nadał odpowiedniego znaczenia i w dalszym ciągu błędnie konkludował o sprawstwie obojga oskarżonych. Rzecz jasna, jak dostrzegł Sąd Rejonowy, oskarżeni zaakceptowali rzeczony działaniem kierowcy spółki (...), jednakże – jako osoby nieposiadające specjalistycznej wiedzy odnośnie do obsługi tożsamyh maszyn – nie zdawali sobie sprawy z ewentualnych konsekwencji takiego postępowania – tak prawnych jak i fizycznych, stąd też w tym zakresie obdarzyli zaufaniem podmiot, który winien takie kompetencje posiadać. Dlatego też, po raz kolejny przyznać należy rację obronie, iż sama tylko akceptacja przez E. P. i J. P. zachowania kierowcy zatrudnionego w spółce (...), polegającego na odkręceniu ów zaworu, nie może być poczytywana jako dopuszczenie przez nich samych urządzenia do eksploatacji i wypełnienie tym samym wszystkich ustawowych znamion czynu z art.

63 ustawy o dozorze technicznym, nawet po przyjęciu jakoby sprawcy w tym konkretnym przypadku działali z zamiarem ewentualnym. Takie wnioski Sądu pierwszej instancji są zbyt dalekoidące i dowolne zwłaszcza, iż oskarżeni zostali przez przywołanego fachowca poinformowani o tym, że rozpoczęta przez niego czynność związana była wyłącznie z procesem odpowietrzenia rzeźzonego zbiornika. Jak zatem prawidłowo wnioskował apelujący – ewentualna świadomość małżeństwa P. co do działań podjętych przez specjalistę z firmy (...) była ograniczona wyłącznie do złożonych przezeń deklaracji, wobec czego trudno przyjąć, ażeby niejako winni oni byli przewidzieć charakter autonomicznie podjętych przez niego działań w ramach rzekomego odpowietrzania i w ten sposób swoim zamiarem obejmowali znamiona zarzucanego im czynu.

Co nie mniej kluczowe dla braku możliwości ustalenia sprawstwa oskarżonych to fakt, iż ci jako klienci spółki (...), a więc podmiotu profesjonalnego, zajmującego się poniekąd na co dzień podobnymi instalacjami, tkwili w usprawiedliwionym przekonaniu, iż to nie w ich gestii leży podjęcie odpowiednich czynności natury formalnej, dotyczących stosownego zgłoszenia zainstalowanego urządzenia, lecz należy to do kompetencji podmiotu, któremu zgodnie z zawartą umową zlecieli wykonanie konkretnych prac. Tutaj, nie należy pomijać, iż przekonanie to nadto umocniły ich relacje w ramach współpracy z uprzednim dostawcą gazu, który na podstawie złożonego mu pełnomocnictwa dopełniał

wszelkich formalności oraz fakt, iż – jak wskazali nawet pracownicy spółki (...) – nierzadko ich firma również podejmowała się tego typu kompleksowej obsługi klienta, co aktualnie w traktowanym środowisku stanowiło już pewien standard. Wreszcie, nie należy nadto tracić z pola widzenia, iż w przeciwieństwie do swojego zleceniobiorcy – oskarżeni nie dysponowali żadną dokumentacją służącą do urzędowego uregulowania kwestii montażu i dalszej eksploatacji urządzenia - co notabene mogłoby ich naprowadzić do wniosków, iż zobowiązani są dokonać stosownego zgłoszenia instalacji - dlatego też ewentualne dopełnienie przez nich owych formalności napotkałoby swego rodzaju komplikacje. Niezrozumiały zatem pozostaje dla Sądu Okręgowego tok dedukcji, jakim podążał Sąd niższego rzędu, uznając – wobec tak jednoznacznych dowodów w postaci wyjaśnień małżeństwa P., którym przecież co do istoty zawierzył – winę obojga oskarżonych. W istocie bowiem, nie sposób przyjąć, ażeby ci ponosili odpowiedzialność za dopuszczenie do eksploatacji zamontowanego na ich działce zbiornika gazu.

Na marginesie dodać nadto należy, iż o braku tejże winy po stronie oskarżonych jak i o zaufaniu jakim obdarzyli swojego zleceniobiorcę pośrednio przemawiała również ich postawa zaprezentowana przed wybuchem gazu z dnia 24 sierpnia 2017 roku. Wszak ci, bezpośrednio po stwierdzeniu w powietrzu zapachu gazu nie pozostali bierni, lecz o przedmiotowym zajściu niezwłocznie poinformowali pracowników spółki (...), dążąc do rychłego rozwiązania problemu, jednakże to właśnie podmiot

<p>odpowiedzialny za zaistniałe zdarzenia zdawał się bagatelizować jego rangę i następstwa – co również niejako zobrazowało postawę, rzetelność i zaangażowanie podmiotu (...)w kontaktach ze swoimi klientami.</p> <p>W zaistniałej sytuacji procesowej, tj. wobec stwierdzenia, iż zgromadzony w toku postępowania materiał dowodowy nie pozwalał uznać sprawstwa oskarżonych, Instancji Odwoławczej nie pozostało nic innego jak dokonanie zmiany w treści zaskarżonego orzeczenia i uniewinnienie E. i J. P. od popełnienia czynu przypisanego im w pkt I.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>1. Wniosek o uchylenie zaskarżonego orzeczenia i umorzenie postępowania w zakresie czynu z pkt II wyroku;</p> <p>2. Wniosek o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie E. P. i J. P. od popełnienia zarzucanych im czynów;</p>	<p># <i>zasadny</i></p> <p># częściowo <i>zasadny</i></p> <p># <i>niezasadny</i></p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za <i>zasadny</i>, częściowo <i>zasadny</i> albo <i>niezasadny</i>.</p>		
<p>Ze względu na zaistnienie bezwzględnej przyczyny odwoławczej i wobec <i>zasadności</i> zarzutów odnoszących się do czynu z pkt I zaskarżonego orzeczenia, na uwzględnienie zasłużyły sformułowane przez obrońcę wnioski apelacyjne o uchylenie zaskarżonego orzeczenia i umorzenie postępowania w zakresie czynu z pkt II zaskarżonego wyroku oraz jego zmianę i uniewinnienie</p>		

oskarżonych od popełnienia czynu
zawartego w pkt I.

4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU	
1.	-----
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności	
-----	-----
5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	
1.	Przedmiot utrzymania w mocy
-----	-----
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy	
-----	-----
5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	
1.	Przedmiot i zakres zmiany
Wyrok Sądu Rejonowego w Mińsku Mazowieckim z dnia 24 listopada 2020 roku wydany w sprawie o sygnaturze akt II K 894/19 – w zakresie pkt I	
Zwięźle o powodach zmiany	
Kontrola instancyjna doprowadziła Sąd Okręgowy do przekonania, iż zasła konieczność częściowej zmiany zaskarżonego orzeczenia, poprzez uniewinnienie	

oskarżonych od popełnienia czynu z pkt I zaskarżonego orzeczenia.

5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji

5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylecia

1.1.

Bezwzględna przyczyna odwoławcza w postaci przedawnienia karalności;

art. 439 k.p.k.

Zwięźle o powodach uchylecia

Jak już wspomniano powyżej, pomimo dość lakonicznej argumentacji w tym zakresie, skarżący co do istoty wskazanego w pkt I apelacji problemu miał rację, bowiem na kanwie przedmiotowej sprawy, wobec przedawnienia karalności czynu z punktu II zaskarżonego wyroku, zaistniała bezwzględna przyczyna odwoławcza.

Wprawdzie, w dacie popełnienia czyn ten był sankcjonowany przepisem z art. 90 prawa budowlanego, to obecne brzmienie przepisu z art. 93 tejże ustawy nie różni się od pierwowzoru co do zakresu znamion, lecz przewiduje łagodniejsze zagrożenie przejawiające się w karze grzywny, podczas gdy uprzednio była to kara ograniczenia wolności i kara grzywny. Dlatego też, słusznie Sąd Rejonowy zastosował obecne brzmienie przepisu, argumentując, iż teoretycznie, gdyby wyrok był skazujący, mogłoby dojść do wymierzenia kary łagodniejszego rodzaju.

Jednocześnie jednakże Sąd Rejonowy zignorował, iż przepis z art. 93 ustawy prawo budowlane penalizuje wykroczenie, nie zaś przestępstwo – co na obecnym etapie postępowania ma znaczenie znamienne z punktu widzenia przedawnienia karalności ów czynu. Wszak, pomimo, iż zagrożenie czynu nieoznaczonego co do górnej granicy karą grzywny wskazywać by mogło, że stanowi on występki, to jednak jego istoty nie należy rozpatrywać autonomicznie – w oderwaniu od przepisów uzupełniających. Tymczasem, z treści art. 94 ustawy prawo budowlane wynika wprost, iż do czynów z przepisów go poprzedzających – tj. art. 92 i art. 93, zastosowanie mają przepisy Kodeksu postępowaniach w sprawach o wykroczenia. Takie rozwiązanie przyjęte przez ustawodawcę wyraźnie przesądza, iż jego intencją było nadanie wskazanym powyżej czynom przymiotu wykroczeń – ze wszystkimi tego konsekwencjami, a w tym skróconym – w stosunku do przestępstw – okresem po którym następuje przedawnienie ich karalności.

I tak, przepis art. 45 § 1 kw stanowi, iż karalność wykroczenia ustaje, jeżeli od czasu jego popełnienia upłynął rok; jeżeli w tym okresie wszczęto postępowanie, karalność wykroczenia ustaje z upływem 2 lat od zakończenia tego okresu.

Obliczając termin przedawnienia wykroczenia zgodnie z tymże przepisem, należało mieć na względzie, iż dwuletni termin rozpoczyna swój bieg dopiero z chwilą zakończenia podstawowego rocznego terminu przedawnienia, do którego odnosi się użyte dwukrotnie w przepisie art. 45 § 1 kw określenie

okres. Za przyjęciem takiego rozumienia treści art. 45 § 1 kw, w obecnym brzmieniu, przemawia zarówno literalne brzmienie tego przepisu, jak i to, iż regulacja ta staje się analogiczna do rozwiązań w zakresie terminów przedawnienia karalności funkcjonujących w Kodeksie karnym i Kodeksie karnym skarbowym (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 8 maja 2019 roku, wydany w sprawie o sygn. III KK 678/18).

Wobec faktu, iż zgodnie z wnioskiem o ukaranie do popełnienia przez E. i J. P. czynu z art. 93 ustawy prawo budowlane miało dojść w dniu 18 sierpnia 2017 roku, zaś postępowanie wszczęto przed upływem roku od daty popełnienia ów wykroczenia, przyjęć należało, iż jego karalność na mocy w/w przepisów ustała z końcem 7 października 2020 roku. Termin został przesunięty z uwagi na zawieszenie biegu przedawnienia mocą Ustawy z dnia 31 marca 2020 roku o zmianie ustawy o szczególnych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem COVID-19, innych chorób zakaźnych oraz wywołanych nimi sytuacji kryzysowych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z dnia 31 marca 2020 roku, poz. 568). Z tego względu, już w dacie wyrokowania przez Sąd Rejonowy, tj. w dniu 24 listopada 2020 roku, nastąpiło przedawnienie karalności traktowanego czynu. Stwierdzenie w toku postępowania, że nastąpiło takowe przedawnienie wyłączało z kolei możliwość wydania przez Sąd Rejonowy zarówno wyroku skazującego, jak i uniewinniającego. Przedawnienie stanowiło bowiem bezwzględną, ujemną przesłankę procesową z art. 104 § 1 pkt 7 kpw

której pojawienie się powodowało konieczność wydania orzeczenia o umorzeniu postępowania (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 8 czerwca 1977 roku, wydany w sprawie o sygn. akt I KR 87/77)

W tym stanie rzeczy, w związku z okolicznością, iż doszło do zaistnienia negatywnej przesłanki procesowej w postaci przedawnienia orzekania, stanowiącej zarazem bezwzględną przyczynę odwoławczą z art. 104 § 1 pkt 7 kpw, Sąd Okręgowy został zobligowany do umorzenia postępowania w sprawie, i jednoczesnego stwierdzenia, iż wobec takiego rozstrzygnięcia, koszty procesu w tym zakresie, na podstawie art. 119 § 2 pkt 1 kpw, winien ponieść Skarb Państwa.

2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		

3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		

4.1.	-----	# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		

5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
-----	-----	
5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
-----	-----	-----
6. Koszty Procesu		

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
III	Na podstawie przepisów art. 634 kpk w zw. z art. 632 pkt 2 kpk oraz art. 636 § 1 kpk oraz art. 119 § 2 pkt 1 kpw wydatkami obciążono Skarb Państwa.

7. PODPIS

1.3. Granice zaskarżenia		
Kolejny numer załącznika	1	
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonych	
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Wyrok Sądu Rejonowego w Mińsku Mazowieckim z dnia 24 listopada 2020 roku, wydany w sprawie o sygn. akt II K 894/19 – w zakresie skazania oskarżonych za oba czyny;	

1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć		

	wpływ na treść orzeczenia		
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia		
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
1.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	zmiana